Мій правнук — вихованець дитячого садочка.

Не по літах серйозна людина.

Скаже що — хоч стій, хоч падай.

Якось минулого року мене зненацька провідали гості. А дружина вискочила саме в аптеку.

Ну, ждані-неждані, але приймай, пригощай.

Пораюсь на кухні, а Максимчик під ногами.

— Знаєш що,— звернувся до нього,— поки я тут поратимусь, біжи порозважай гостей.

Кивнув головою, пішов. Нарізав хліб, заношу. Максимчик уже за столом, обіч гостей: ледь голова витикається.

— Дідусю, не заважай мені розважати гостей!..

А це вже нещодавно — останній рік у садочку.

— Ти там не нудьгуєш?

Складаючи з сірників піраміду, правнук заперечливо крутнув головою. От-от скаже сердито:

— Не заважай!

А мене розбирає стареча цікавість:

— А в тебе там дівчина є?

— Є.

— А як її звати?

— Олюня.

— І давно вона в тебе?

— Два роки.

— І що ви збираєтесь робити після садочка?

— Поженимось.

— Ото... Оженитись, Максимчику, не штука, а жити де будете? У батьків і так повернутися ніде.

— У тебе, дідусю.

— А я вам не заважатиму?

— А ти, дідусю, помреш.

— А як не помру?

— Тоді ми з тебе зробимо мумію. Ти лежатимеш тихо-тихо. Догавкався!

Ходжу тепер по кімнаті, ходжу та й роздумую: "Цікаво, куди вони запхнуть мою мумію? Під ліжко чи під диван?"